

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EN WILSON A L'ALTRE MÓN

—Tu ets aquell que l'any 17 buscaves el cel, oi?

—Sí!

—Doncs sàpigues i entenguis que el cel que tu buscaves, que era la pau, no ha existit mai!

El barret al foc

Han vist, senyors, l'incendi de l'Acadèmia d'Enginyers de Guadalajara? Ha estat un incendi horrorós, d'aquells que no hi valen ni l'aigua dels núvols del cel ni la dels bombers de la terra. La crema del edifici representa per a l'Estat espanyol una pèrdua de tretze milions de pessetes.

Tretze! Ja sabem que tretze són tretze. És una xifra que no fa goig. I molt menys quan és de milions i representa una pèrdua o un perjudici. El cas és que, mentre per un costat, el Directori estalvia, mereixent en aquest punt l'aprovació de totes les persones imparcials i sensates, els elements i sobretot l'element foc, contrarresten l'estalvi.

Tretze milions perduts! És com si no s'haguessin fet moltes amortitzacions de càrrecs i places, supressió de gratificacions, etc., etc. En poques hores, les flames destrueixen una economia d'alguns mesos.

Davant d'aquests incendis, n'hi ha per tirar el barret al foc!

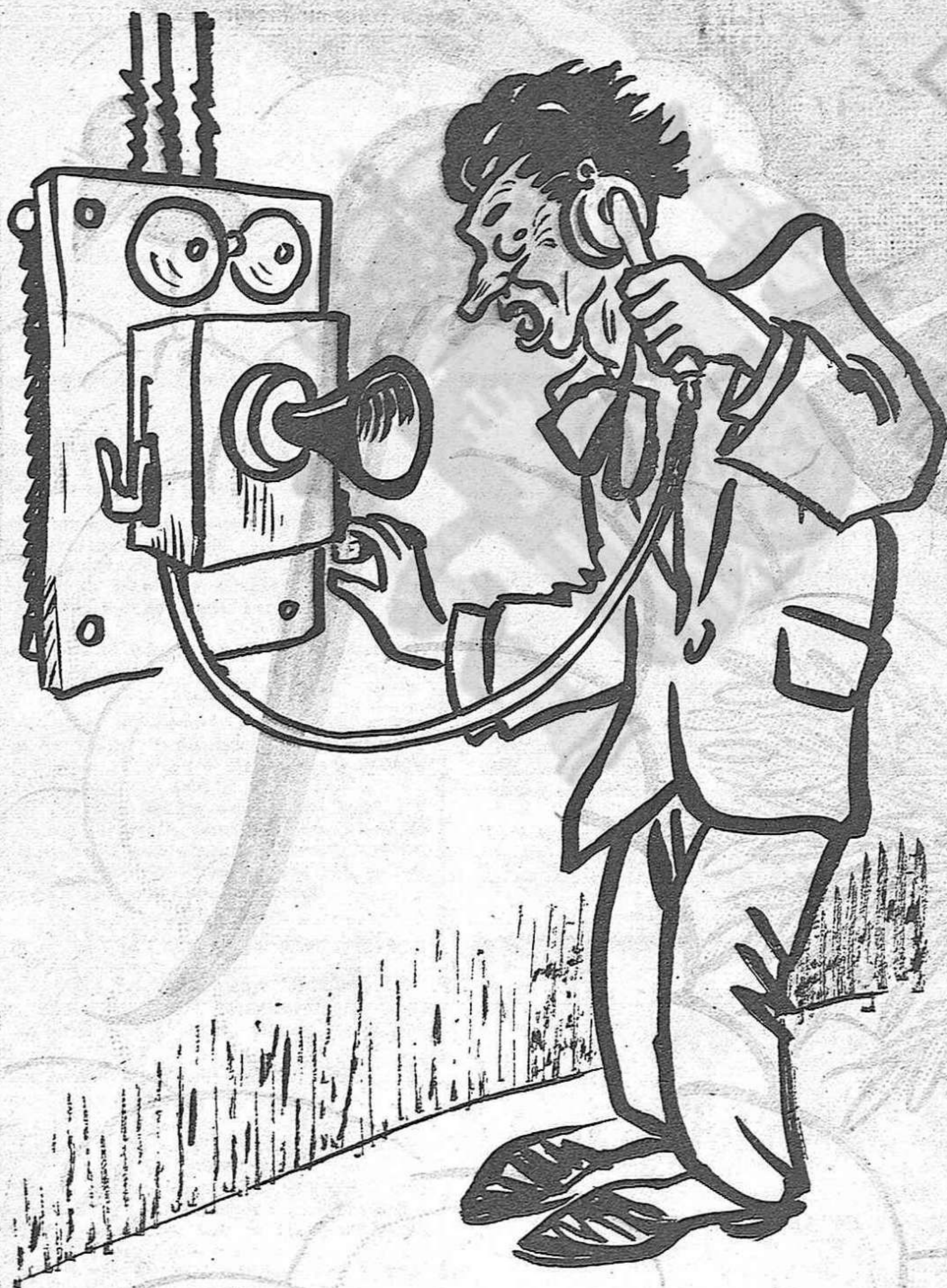
Funerals

Hem vist les fotografies de l'enterrament d'En Lenin. Primer, el ferretre, a espatlles de quatre companys, passa per un bosc nevad, fora de Gorky, el poblet on va morir En Lenin. Després són els diversos moments de la cerimònia: multituds enormes darrera del taüt, portat sempre

per camarades. Cap corona, cap creu, cap cotxe, cap protocol, cap guàrdia. Com una arca, el ferretre es sosté en mig de la gentada. Solament damunt la taca negra, es veuen algunes banderes. I neu. Neu per tot arreu. En els trajos, en les cares, en els carrers, en el Kremlin. Rússia es posava el seu trajo nacional, per a enterrar an En Lenin.

Una cerimònia hi va haver. Durant cinc minuts les sirenes dels vapors i de les fàbriques, udolaren. Els tramvies i els trens es deturaren. Tota vida es va suspendre. Mentretant mig milió de moscovites desfilaren davant del cadafalc on estava el cos d'En Lenin.

Continua el mal servei de telèfons

—Centro!... Centro!... Això és una olla, tu vés pagant i no hi ha medi d'entendre's.

Com si s'hagués mort el Shar, s'ha dit. Tots són iguals, blancs i vermells. Ah, no! El Shar mort, hauria passat entre mig de tropes, entre mig de creus i de coronas i de canons i de brodats i de galons. El poble el miraria, però no l'acompanyaria. El poble, formaria darrera dels soldats, però no portaria les seves banderes. Entre l'un i l'altre hi hauria la mateixa diferència que entre els seus dos noms. L'un seria el Shar Alexandre X i l'altre En Lenin, res més, és a dir, l'imperi i el poble, la tradició i la revolució, la dinastia i un home.

Per això els funerals d'En Lenin, han tingut l'intensa simplicitat d'un heroi. Si Napoleó hagués mort a Moscou, hauria estat enterrat així, gairebé sense cerimònia. El portarien quatre generals o quatre granaders. I rodejant les despulles, tot l'exèrcit. Per això podem dir que l'enterrament d'En Lenin, ha estat una cosa homèrica.

I cosa curiosa, el comunisme, que no ha pogut tenir eficàcia, que ha fracassat com a sistema, ha produït individualitats enormes. Ha estat un comunisme a l'inrevés. Lenin, viu, fou el super-home de la revolució, Lenin, mort, segueix essent el cim de la revolució. La multitud que l'enterrava, sabia que era la seva ànima pura la que enterrava.

Hi ha qui troba excessius els funerals d'En Lenin. Excessiva la suspensió de tota vida durant cinc minuts. Excessiva la desfilada de tot Moscou, davant el seu ferretre.

I per què? Precisament és precisa una estètica laica, un cerimonial popular. Els revolucionaris francesos, ja l'iniciaren amb les festes del Camp de Mars, però s'estroncà. Després, ningú ha sapigut trobar una decoració republicana. A Rússia ho podien fer, perquè a Rússia posseeixen un gran sentit decoratiu, i era començada una participació de la massa en les cerimònies públiques. Però no han volgut. No hi havia més que l'heroi mort i la multitud. No hi havia més que el comunisme sentimental de l'elegia col·lectiva.

PARADOX

La il·lusió dintre un cistell

Havem vist una família obrera que anava a passar el dia al camp. Era una família nombrosa; però no arribava encara el número de dotze fills que exigeix l'Ajuntament de Barcelona per otorgar recompenses als matrimonis prolífics. En mig dels vuit o nou individus de la família, s'albirava un ample cistell, portat per dues nenes ja grandetes. Era el cistell del recapte. Allí els plats i les cassoles, allí les viandes que serien menjades sota unes acàcies florides, prop de l'aiguacorrent.

Ens ha cridat l'atenció la solemne alegria amb que les dues nenes portaven el cistell i la gatzara dels germans més petits que, situats al seu voltant, li donaven guàrdia d'honor. En els ulls infantils lluita la il·lusió. Il·lusió que fa clar el món i bella la vida i bones les menges. Il·lusió que s'encomana als pares i als altres membres de la família excursionista, segons ho demostrava l'actitud del següent.

Aquest petit espectacle ens ha fet pensar en el tresor d'il·lusió que posseeixen les nostres classes humils. Una excursió

al camp, un dinar o un berenar vora una font, tenen per a aquesta gent la vàlua d'un esdeveniment feliç. No hi ha cap excursió en automòbil que ofereixi aquest espectacle d'il·lusió i joia.

Perquè els foscos propagandistes torturats per malures de l'ànima, s'entossudeixen a destruir la natural alegria de la nostra classe obrera? Des del darrer terç del segle passat, el proletariat català, i particularment el barcelonès, ha sofert la doble infecció de les propagandes lúgubres i de les passions tristes. Ni els radicalismes polítics, ni la lluita per la transformació social exigien aquesta invasió de literatura negra i de passions baixes, que ha entrat durant molt de temps per les portes de la nostra ciutat.

No convé que els predicadors del paradís futur comencin per amargar els dies presents dels treballadors, i aconseguiren en part que minorés el tresor de la il·lusió, que dona a les nostres famílies humils hores de màxima felicitat humana.

Però l'alegria natural del temperament dels treballadors catalans no ha mort. Rebrosta tan aviat com es presenten circumstàncies propícies. Nosaltres creiem que la il·lusió d'un dia de camp, que la il·lusió dintre un cistell, val molt més, avui per avui, que les teories pseudo-científiques del col·lectivisme i el comunisme i que els llibres i fullets de Marx i Engels, de Xautski i de Lenin.

Mentre es lluita per una societat millor, per un món més just, cal conservar com un tresor l'alegria del viure. Els opositos de la societat perfecta que, tot prometent la felicitat per a demà, enfosqueixen la vida quotidiana i present, fan perdre les clares espurnes de la il·lusió joiosa, a canvi d'un futur que pot ésser una fantasma. Un discurs o un llibre que destrueixin la il·lusió que hi ha dintre un cistell de minestra, fan una mala obra humana i social.

FULMEN

NO PASSA RES

A Rússia hi ha rebombori perquè la Internacional vol tornà a fer de les seves amb rigor excepcional. No vol enemics a casa i demana sens fatigs que tanquin a la garjola a jueus i menxevics. El govern no sap que dir-li i viu mig espàrverat, esperant que el poble mostri de quin cantó està inclinat, per a obrar en conseqüència, resolut i deligent.

En canvi aquí res no passa, prò res absolutament.

El gran Comitè de Tècnics que estudià la qüestió dels mals anomenats marcs-venda i marcs en circulació, ha obert a Alemanya un pànic que tothom està esverat, tement d'un moment a l'altre que facin un disbarat. En Dowes prou marca línies per un Banc d'emissió d'or, mes no sap per on navega, i es creu no arribarà al port. Mentretant el greu problema de marcs es manté lateant!

En canvi aquí res no passa, prò res absolutament.

A Itàlia el gran Mussolini amb l'Orlando s'ha abraçat per tal de que aquest accepti ésser del govern candidat, i sembla que el vell Orlando, ple de bones intencions, serà candidat adicte per les noves eleccions. Està clar que als socialistes l'aproximació no els plau, encara que Itàlia faci amb els soviets la pau. Res, que bullen les idees i el pobre es troba impacient.

En canvi aquí res no passa, prò res absolutament.

A Anglaterra, que és la terra del seny i de la treidor,

Ramsay Macdonald governa sense gota de maror. Malgrat ser així es murmura que té de trobà entrebancs, perquè és difícil que logri contentà als negres i als blancs. Cabdill de la classe obrera li vol donar fortitut, i unes lleis dures prepara per emparar la virtut. El poble calla i se'l mira amb expectació creixent
En canvi aquí res no passa, prò res absolutament.

A França, nostra veïna, hi ha moviment d'opinió, els articles de Lloyd George la posen en greu tensió. De l'Anglaterra es malfia, i el valent d'En Poincaré es pot ben dir que a hores d'ara no sap el que té de fè. Dels Estats Units espera un apoi definitiu. Prò els Estats Units, per ara, no passen de fer l'ull viu Com es veu a tot Europa es troben ben malament.

En canvi aquí res no passa, prò res absolutament.

FLOP

la taula commemorativa un llampegueig de germanor patriòtica. Després, res més; a l'onze de febrer, com en els demés dies, les mongetes casolanes.

No és que hagi minvat el nostre amor a la República, sentiment viu que no ens abandona mai; és que hem perdut la fe, a força de desenganys, en la República. La sentim com a ideal. No hi creiem com a realitat.

Avui estímem el record de la República com estímem la memòria de la que fou la nostra mare, però ens interessa la sort dels néts i aquets són el Socialisme o qualsevol altre règim que ens porti a l'imperi d'un Amor i una Pau universal.

La paraula República com a lema de combat, comença a tenir un so una mica buid. Hi han Repúbliques d'on han sigut expulsades la Llibertat i la Democràcia. La monarquia anglesa ha encarregat als treballadors el govern de l'Estat.

Però si com a lema per una bandera ha perdut la seva eficàcia el mot República, com a etiqueta per un Estat de consciència, té encara, sobre tot a Catalunya, el seu valor i nosaltres, encara que no tinguem xampany ni brindis a la nostra taula el dia onze de febrer, seguirem essent tan republicans com sempre.

JEPH DE JESPU

s'extingí del tot, car ressona ja en altres moments increats encara.

Una vegada més, l'humanitat ha mort al seu apòstol. Wilson és una baixa més entre els milions de morts de la guerra. Fins ara havíem enterrat molts «soldats desconeguts» i aqueixes apoteosis funeràries, fora del consengüent espacé de patriotisme, no gravitaven gens en la consciència pública. I és que el més gran de tots els soldats desconeguts, d'aquesta guerra, el vàrem enterrar amb les il·lusions de Wilson.

**

El nom de Wilson queda incorporat a la Història depurada, definitiva del món... Plutarc i Carlyle retrobarien en la vida de l'autor dels «catotze punts», un nou capítol admirable.

L'esperit de Wilson, varen ofegar-lo en les recolzades feréstegues dels viaranys de les cancelleries, quan els soldats de les trinxeres començaven de tombar el cap per a escoltar-lo. I mentre l'apòstol predicava la pau, els filisteus s'enriquien amb la guerra...

I es quedà sol... La solitud és una condició essencial dels apòstols.

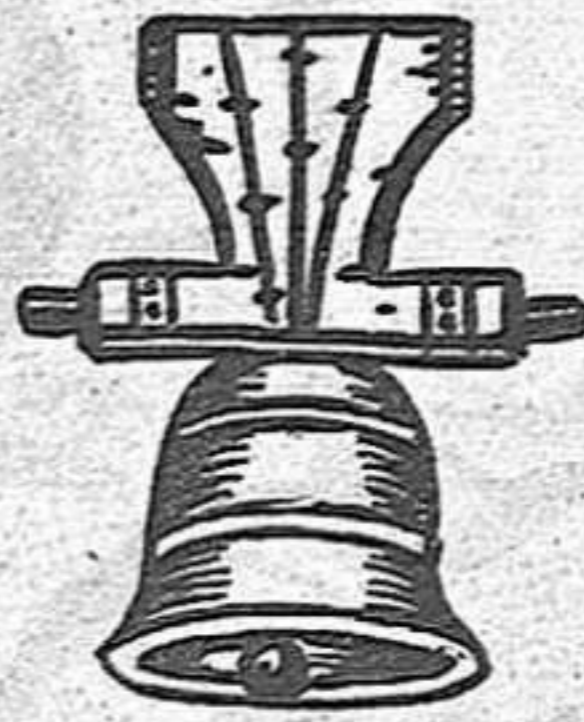
El gran «peccat» de Wilson, fou el seu gran romanticisme. Ell que era el representant del poble més poderós de la terra, en lloc de fer lleis, feia filosofia, i en lloc de manar, predicava... Volgué ésser apòstol i no César i morí a mans dels centurions.

Abans de cloure els ulls, Wilson ha vist afeblir-se la Societat de les Nacions —el seu més estimat somni— i caure en la terra xopa de sang la nova lleyor ubèrrina d'odis i de crims. Mai la pau ha estat més lluny dels cors...

La mort i passió de Wilson no poden restar infecundes per la humanitat, que l'ideal es magnífica i apropa amb el martiri.

I al lluny del lluny, unes veus amigues parlen molt baix, d'amor als homes...

GLICINI

SITGES

Aquí tenim un senyor Ecònem que és l'home més xirimolec del món. Sap fer propaganda la mar de xistosa.

Va agafar el periòdic, *El Eco de Sitges*, i ens va engegar una propaganda en pro del nou rector que n'hi havia per a llepar-se n els bigots.

Moltes dones varen somiquejar, altres varen plorar i les fadines, que van al seu establiment confessionari a corrua feta, diuen que esclamaven: —Ves, com ho farem ara sense mossèn Lluiset?... Tan savi, tan erudit; aque'l capellà que a la Concepció de Barcelona es feu l'amo del cotarro i fins li donaren càrrecs de confiança i d'administrador de bens agens, i a Santa Eulària fou un cabdill que creà una societat catòlica, deixant-la amb un estat tan floreixent que tothom no l'oblida, com venen a veure'l infinitat de noies rosses, blanques...

La pèrdua del digne senyor Monfort, home de món i fort de tot perquè sap molt de psicologia i això els de Subur ho podem afirmar, és llas-timosa. Però ens aconsola amb l'article de marra, endossant la clientela amb el rector.

Jo, a mossèn Luis, li tinc un afecte gran, perquè la meua promesa, filla d'un tintorer, va neta, endregada i va a missa cada dia que sermoneja el savi filòsof...

Vaja, a Sitges perdrem un Cicerón, com un home que sap endossar capellans amb soroll de bombos i platerets...

J. M. P.

TEMES SOCIALS

LA FAM

No heu sentit alguna vegada el suggerent del noble llibre mestre d'En Ramón Turró?

El Kantianisme fisiològic del nostre il·lustre compatriota, assossegat i diàfan com l'ambient mediterrà, prologa la vida humana amb una sensació inefable de fam.

La fam és l'origen del coneixement, diu En Ramón Turró. Fecunde, veritat? aquest materialisme del primer moment espiritual de l'ésser.

DIVAGACIONS REPUBLICANES

Hem passat l'onze de febrer i no ens hem recordat que aquesta data fou una de les festes que havíem celebrat amb més entusiasme, especialment durant els primers anys de la Restauració.

En els primers sopars commemoratius, veïem sempre la República propera. En Castelar acabdillava un partit que feia goig, amb una plana major ben capaça per a governar amb encert. En Zorrilla mantenia la protesta revolucionària i els federals eren legió en tots els indrets d'Espanya. En cap sopar faltava la promesa de que el següent onze de febrer seria celebrat en plena República.

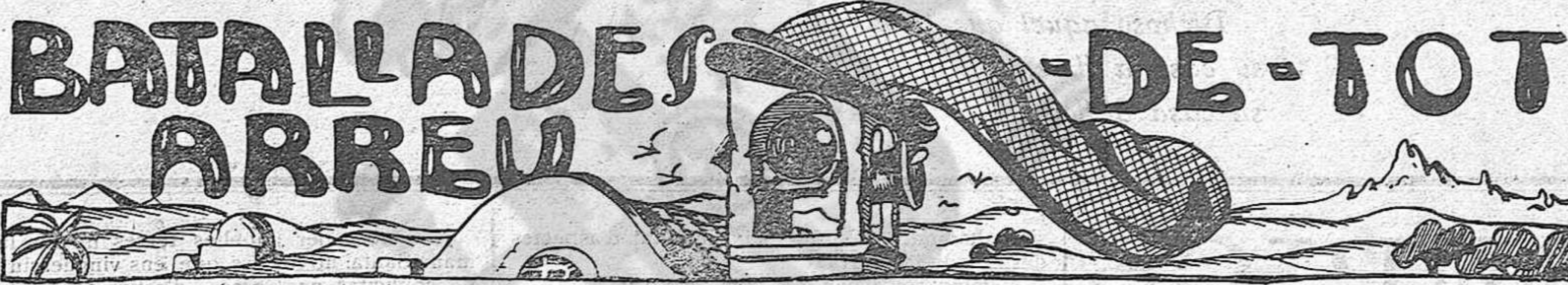
Passaren dotzenes d'anys i dotzenes de sopars. L'onze de febrer esdevingué una festa rutinària i, com tot lo que es fa d'esma, ja no despertava entusiasmes. Per un moment en Lerroux hi donà una vibració revolucionària. Més tard, amb la Solidaritat i En Salmeron, il·luminà

El "peccat" d'En Wilson

Amb Mr. Wilson desapareix l'única encarnació transcendental, serena, ideològica de la guerra. Les seves meditacions, les seves paraules, eren el contingut més espiritual de la pugna de cíclops, la seva veu—una gran veu, com se l'anomenà aleshores—fou l'únic ressó veritablement humà, *humaníssim*, que s'oí pel damunt dels camps de carnatge, dominant totes les horribles fragorositats homicides.

Wilson fou per un moment—dolç moment d'eternitat—una palpitació de la consciència universal—passada, present i futura—redreçant-se lluminosa d'ideal, de romanticisme, contra la malestruga cobdícia dels homes i dels pobles...

La seva veu era augusta, alada, imaterial i no fou escoltada, però no

DEMOGRÀCIA

Heu's aquí un príncep, el de Gales, hereu de la corona d'Anglaterra, que sopa tranquilament amb el seu primer ministre. Vosaltres direu que tots els reis i prínceps han tingut la costum de sopar amb certa freqüència amb els seus primers ministres.

Molt bé, però és que no han tingut la costum de escollir aquests primers ministres entre els socialistes. És que aquests primers ministres no s'han dit, com el que acompanya al príncep de Gales, Ramsay Macdonald.

"Aquest fet—el de que un rei, cansat de la gent viciada per l'ambient de palau, cansat de l'aristocràcia i l'alta Banca, crida a un socialista i posi el

Ramsay Macdonald i el Príncep de Gales

govern a les seves mans—no es veu cada dia. Aquest fet ens recorda els contes de fades. Aquells contes en que un rei s'enamorava d'una pastora i, després d'unes quantes peripècies, es casava amb ella. En aquest cas d'avui la pastora es diu Ramsay Macdonald.

LA CONQUESTA DE L'AIRE

Un motiu digne de Walt Whitman és aquest de la conquesta de l'aire, la glòria més bella, potser, alcançada en els nostres dies. Però avui els poetes, com en els segles XVII i XVIII, canten encara a Filis i a Amarillis. Per això ningú fa cas dels poetes. I és que, avui com avui, encara no ha nascut el poeta civil que demanava En Diego Ruiz.

Encara no ha nascut el poeta que, dignament, sense caure en lo grotesc, canti la magnífica bellesa de l'aeroplà, de l'avió. Avui, generalment, el poeta és una bestiola de Jocs Florals, o una bestiola dadaïsta, que no sabem què és pitjor.

En aquesta conquesta de l'aire, hi entren l'element tràgic, l'heroic i el líric. L'element tràgic... Recordeu, ara darrerament, la pèrdua del *Dixmude*, recordeu tantes altres víctimes. El Pobre Gabriel d'Annunzio, que és un escriptor empelat de cantant d'òpera barata ha escrit una novel·la—*Forse che si, forse che no*—de l'aviació. Però naturalment, l'aviació no necessita de la novel·la, que és un gènere immoral, tèrbol i pertorbador, sinó del vers, que és noble, que és digne, que és musical, que és heroic. Un vers a lo Car-

ducci, a lo Guerra Junqueiro, a lo Walt Whitman que són, a la seva manera, els hereus de Píndar!

Veus aquí aquest gegant dirigible americà—quan diem americà volem dir nord americà, ja que els pobladors de les Amèriques de parla espanyola ens fan l'efecte d'una raça xorca, com totes les races de color—el *Shenandoah*, ferit. Però refet de les seves ferides, després d'uns dies a l'«hangar», es disposa a emprendre nous vols.

LA VIDA CARA

Es trist veure com de tot el món—excepte, potser, Les Hurdes, i algun altre lloc paradisiàc—s'aixeca aquesta humana veu famolenca: La vida és cara! La vida cada dia és més cara! La classe mitja i la classe obrera s'enfonsen cada dia més en la sordida misèria.

Cal pensar que d'un poble miserable no se'n poden esperar grans coses. «Qui té gana,—és diu—somnia pa». Així ho creiem. Però creiem també, i amb molta tristesa, que s'ha de fer quelcom més que somniarlo el pa: se l'ha de conquerir, se l'ha de posar a l'alcanç de les nostres boques miserables.

Aquesta fam d'avui és l'herència de la gran guerra. D'aquesta fam d'avui en són culpables el funest Guillem d'Hohenzollern i l'alta burgesia dels països aliats que, com a bèsties innobles, s'han llençat sobre les desferres de les nacions vençudes. Sota els rimbombants tòpics de *Liber-*

tat, guerra de dret, humanitat, s'han amagat les pitjors lletgeses, les més odioses.

Ara, mentre els pobles es moren de fam, mentre la gent viu en barraques infectes que desprecien els gossos, una colla d'estúpids buròcrates, advocats i notaris que han escalat la Banca i la Política, celebren reunions i conferències i discuteixen els problemes de la manca d'habitació, de la vida cara.

Però no fan més que discutir-los aquests problemes. No procuren remeiar-los. En el fons no els hi interessa. A certa mena de gent—sobretot si aquesta gent està ben vestida i ben alimentada—no els interessa cap classe de problema.

Mentre aquests notaris xerren—que no parlen—el poble se sent cada dia més aixafat per la muntanya espantosa de la vida cara.

Això puja de mica en mica. Si ho deixem anar, m'esclafarà, però també esclafarà als del darrera!

(De Le Rire).

MARINERS

-- Dichoso aquel que tiene
su casa a flote,
su casa a flote...

Però el pensament del perpicu bacteriòleg resta limitat a actes purament psico-fisiològics o és, pel contrari, la seva idea, matriu d'altres idees susceptibles d'explicar-nos ulteriors estats de consciència? Deixa, En Turró, a la manera de Kant, de Descartes, de lord Bacon, de Karl Marx i de tots els creadors d'idees pures i trascendents, una o varies portelles damunt el panorama del pensament universal?

Ve't aquí la suggerent valor del llibre d'En Turró, tan llegit, «apostillat» fora de Catalunya.

Si la fam és l'estímul inicial de la vida psico-física, subconscient del ser humà, quina és la idea, quin és el sentiment primer de la vida espiritual? Quan es desvetlla la consciència, quan i com s'aferma la personalitat? De quina manera, per quin procés s'insinua en el pensament l'existència de les categories pures dels principis abstractes i absoluts?

Si la sensació de fam és l'origen del coneixement, que podríem anomenar «instintiu», quin és el primer sentiment que provoca la consciència de la vida moral en l'individu i de les col·lectivitats? No som spencerians, però pensem que si la fam és l'origen del coneixement en l'home, la fam és també l'origen de molts coneixements en els pobles i el primer símptoma d'una nova vida.

REPICS

Els de Mèxic es veu que no guanyen per sustos. A nosaltres ens diuen «gachupines» i «fills de... mala dona», i ens tenen un cariny tan mexicà que no volen sapiguer res, i si se'ls presenta als inques o azteques un blanquet com formatge de *grutere* i els parla de Sevilla, ens encenen sucarrimats amb benzina que fem un goig altament espanyolífic...

Un amic nostre que viu a Tampico, lloc on existeix la revolta eterna, ens escríu aquestes ratlles:

«Si vols venir aquí, t'ofereixo un lloc de pistoler en el Mont de Veracruz! Et juro que veuràs pel·lícules que riu-te'n d'En Pathè, Gaumont i Nordisk!»

Cobraràs bon sou, amb or; unes vegades amb esterlines i altres amb paper, però de vegades amb plom.»

La nostra contestació fou ràpida, concisa i telegràfica:

«Ara, buenas; records an En Bull, una fregada d'orelles an En Carranza, Sabata, Fustot, o Madero. Aquí la passem... d'allonces, però anem a les sessions de l'Ajuntament i passem ratos ditxosos.»

Que us pistoletegin a tots. Ja sabem lo que són aquestes coses.»

Els urbans, amb molta urbanitat, fan baixar als ocupants dels estreps de tots els tramvies.

Ben fet!

I qui no fa parar els tramvies perquè no reuneixen les condicions que són de llei?

Que vingui el senyor Merino i que contesti...

El pobre Poincaré vol una dictadura, cosa que no lograrà donat el seu caràcter, no republicà,

sinó altament retògrad, baix infinitat d'aspectes després de la guerra.

A Poincaré l'espanta el nom de *soviet*.

Natural. Un home que comença a ésser esclau de la clerecia, que no el deixa, havia de caure de ple an aquesta banalitat xorca.

Rússia no deuria reconèixer amb res a França, més quan aquesta blasma i es gallareja de no reconèixer a la nació soviètica, lliure de Sharismes vandàlics i criminals...

França perd el prestigi. França no és la democràcia nació dels homes lliures i de la llibertat d'idees; és, mercès a l'egoista Poincaré, la terra que filà l'enveja amb fus governamental, però d'un governamentalisme arcaic i reaccionari.

Ja no creiem amb la seva República... Li tenim més por que goig.

França és l'única nació que nega el *sovietisme*.

Pitjor ha d'ésser per ella!...

Les subsistències.

Encara dura quest *cuanto*?

El pa és dolent i car; la carn va al preu que volen quatre bandolers; el vi és aigua pura; l'oli i el sucre, caríssim i amb trafiques.

Sois podem dir:

— *Puede el baile continuar.*

I an aquest ball hi han acaparadors, abastaxadors i els petits lladregots, que són aquests còmplixes que tenen tendentes en raval, que amb l'excusa dels magatzems són els que acaben de robar a l'obrer.

Amb això haurien de fixar el temps totes les autoritats.

Lo demés, a l'obrer i al menestral, ens té sense cap *cuidado*.

Es veu que a la terra de Maria Santíssima hi passen maus vents.

Un dia, a Sevilla, apreten el ganyot a un; als pocs dies, un altre a Jaén.

No anem per aquelles terres ni per la Setmana Santa, no fos cas que ens vingessin idees de sol·licitar una plaça d'estira-cordetes, ofici mig decent i fins a cert punt prudent... per a guanyar-se bé la vida enfront l'actual situació.

Discutien dos metges referent les vertèbres dels homes.

Un d'ells, que prenia una *soda* al quiosc de la Plaça Universitat, deia a l'altre:

—L'ossada de burro sempre és més característica que la del cavall anglès.

I l'altre no es conformà, dient que el ruc és una bèstia dura de pelar, mentre que tota bestiola forta, sia anglesa, sia alemanya, així que canvia d'aires es torna aspre i patosa.

No sabem qui dels dos homes il·lustres tenia raó.

En Chicherín està enfadat perquè Anglaterra no ha sigut prou explícita sobre el reconeixement del sovièticisme.

Pobre Chicherín!... El dia que toqués el torn en altres nacions, reconèixer aquest estat, es trobaria com aquí, que les sotanes, els hàbits, les casulles, les *estropajosas*, mourien una guerra infernal...

Millor de tot, nosaltres és fer silenci, perquè l'opinió del poble ja sabem quina fóra.

Mai pot contestar a un Chicherín un lloc on som tan *chicharitis*.

Aquest número ha passat

per la prèvia censura militar

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, número 8 del OIm, número 8